

La Rambla

Ja som
a la fi del
començament

L'Estatut
serà aprovat

Any I

Dissabte, 28 maig 1932

Núm. 5

Preu: 25 cèntims

Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

Editorial

Paraules al vent

Pas a pas, amb passa ferma i segura, amb una serenitat que colpeix els enemics i els posa a punt de estallar tres diputats, descarreguen les bateries de la seva verbola en ple Congrés i el quadre es manté ferm, amb aquesta única fermesa que dona l'obrar sota una causa justa, i indestructible.

La massa encefàlica ha parlat, fredament, i les seves paraules han anat de cervell a cervell sense sentir-se arborades pel foc sagrat que emana del cor i quan els cors han parlat, el cervell s'ha tingut de batre en retirada perquè davant els sentiments del cor tot queda anonerrat

Catalunya tot cor, ha parlat clarament. Si contra la sinceració s'interposa la chuleria, el fanatisme, el monarquisme i altres tonteries per l'estil, Catalunya haurà complert la seva paraula i allavors passi el que passi no se n'hi podrà fer retret.

Però per ara, les paraules al vent tenen accents de consciència, les paraules són llençades al vent agafant-ne la responsabilitat. i amb tò que permet entaular el diàleg.

D'aquesta manera ja és possible una entesa, altrament, aullando, mordiendo o estallando ja seria més difícil, i les paraules llençades al vent del Congrés no trobarien el ressò esperat, perquè les dictaria la inconsciència, la intolerància i el fanatisme, perquè com va dir molt bé Ortega i Gasset, la única cosa que tenim de fer, és prendre til·la i conllevarnos mútuament.

El Corpus d'enguany

Altra vegada ha vingut el Corpus a portar-nos els cobrellits als balcons i els capells nous als caps de les nenes,

Enguany, la processó també s'ha bellugat per dins a les esglésies i als carrers hi hem trobat a mancar aquell brogit ciutadà que tant escau a les ciutats una mica esmortuïdes com la nostra, que té d'aprofitar aquestes diades per a mostrar tot el bellugeix que atresora.

Però el senyor Narcís no està per brocs i no vol desa-

profitar la diada, i si el laïcisme de l'Estat i la poca tolerància del clero—que no ha fet les processons perquè no li ha donat la gana, no perquè li hagin obligat—l'han privat de passar una tarda divertida contemplant els passos de la processó i les carones formoses de les nostres dametes voltades de paperets, de flors i de paraules gentils, ha trobat la compensació en el nostre Teatre Municipal, on «La reina, ha reliscat» de la mateixa manera que fa dies va reliscant per totes les nostres contrades.

I si ben mirat, no és ben bé el mateix una processó de Corpus que «La reina ha reliscat», el bon senyor Narcís que sap cuidar-se aixecant els ulls al cel amb posat de resignació, ha entrat al Teatre murmurant unes paraules de conformació: «Senyor, faci's la vostra santa voluntat.»

I les pantorrilles de les segones tiples i les exuberàncies de la Palau li han tret tot el mal humor per un parell de setmanes.

FRA-NELA

Nicolau d'Olwer

Heus aci un dels més fermes puntals de Catalunya, que tan brillantment sabé plasmar en el seu formidable discurs de la setmana passada, a les Corts, els nostres dalers i els nostres volers

Amics
de Catalunya

Gregori Marañón

Girona s'honorarà aquests dies, amb la visita de l'il·lustre Doctor Marañón.

LA RAMBLA DE GIRONA, que sent per aquest home de ciència, per aquest gran polític que sap comprendre els nostres dalers, una gran i sincera admiració, publica avui el seu retrat en senzill i coral homenatge, i recorda aquelles seves paraules arran de l'aprovació de l'Estatut pel poble de Catalunya, que deien:

¿Qué cabe hacer cuando un pueblo pide una cosa? Ahora es Cataluña la que ha mostrado bien claramente la unanimidad de su deseo. Ante este hecho, no hay más que dos caminos: o dar a Cataluña lo que pide o enviarle un ejército de conquista. Por lo absurdo de esta segunda solución, no puede ni siquiera ser tenida en cuenta. Entonces hay que dar a Cataluña lo que pide. La autonomía

de Cataluña es una realidad que no se puede, que no se ha de escamotear.

Marañón, no es un d'aquells amics circumstancials que se us posen al costat quan no els necessiteu, Marañón es el patriota exemplar que posa la seva carrera, la seva vida en

defensa dels seus ideals polítics i obre els seus sentits a la comprensió, a l'amor i a la justícia.

Benvingut sigueu a la nostra ciutat, Doctor Marañón, que sota les vetustes pedres milenàries s'estrenyin més, si pot ésser, els llaços espirituals que us lliguen a tots els catalans.

Politiqueries

El discurs d'en Lerroux, ha fet el mateix efecte que si els haguessin tirat una galleda d'aigua freda entrè cap i coll als socis de l'Alianza Republicana.

I és que creuen que tots són com ells i volien que en Lerroux hagués «reventat» L'Estatut i hagués demanat «el poder».

Quina merienda de negros, he, minyons?

Paciència, que ja governarà en Lerroux, però serà tard!

A Girona hem tingut la sort de poder admirar l'exuberant verbola del gran Josep A. (ahl) Trabal.

Durant una hora, delectà el públic d'«Unió Republicana» i deixà admirats un grapat de «federal» que no sabien d'ou treia les paraules.

Nosaltres que coneixem Trabal de molts anys no ens sorprengué, però recordem la mania que té als «enchufes» i això ens fa fer una ganyota de disgust.